

מימרא-statement ■
 קושיא-challenge ⚡
 שאלה-question ^
 תירוץ-answer !
 ראיה-proof ■

חולקים-disputants ◆
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊
 מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment <
 מעשה-story O

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
זיבח וקיסר וניסך בהעלם אחד - אינו חייב אלא אחת.	גופא, אמר רבי אמי:										◊	סג.	
מאי טעמא דרבי אמי - אמר קרא (שמות כ') לא תעבדם, הכתוב עשאן כולן עבודה אחת.	אביי:										◊	סג.	
ומי אמר אביי הכי?								⚡				סג.	
שלוש השתחוואות בעבודה זרה למה? אחת לכדרכה, ואחת שלא כדרכה, ואחת לחלק.	והאמר אביי:							⚡			◊	סג.	
לדבריו דרבי אמי קאמר, וליה לא סבירא ליה.								!			◊	סג.	
שלוש השתחוואות בעבודה זרה למה? אחת לכדרכה, ואחת שלא כדרכה, ואחת לחלק.	גופא, אמר אביי:										◊	סג.	
לכדרכה - (דברים י"ב) מאיכה יעבדו הגוים האלה, נפקא											⚡	סג.	
אלא: אחת כדרכה ושלא כדרכה, ואחת לשלא כדרכה, ואחת לחלק.											◊	סג.	
המקבלו עליו באלוה האומר לו אלי אתה.											◊	סג.	
כיון שאמר לו אלי אתה - חייב.	רב נחמן אמר רבה בר אבונה אמר רב:										◊	סג.	
למאי?											^	סג.	
אי לקטלא											!	סג.	
מתניתין היא.											⚡	סג.	
אלא - לקרבן											!	◊	סג.
ואפילו לרבנן?											⚡	◊	סג.
אינו חייב אלא על דבר שיש בו מעשה, כגון זיבח וקיסור וניסוך והשתחוואה.	והתניא:										⚡	◊	סג.
מאן תנא השתחוואה - רבי עקיבא היא	ואמר ריש לקיש:										⚡	◊	סג.
לא בעינן מעשה	דאמר: [רבי עקיבא]										⚡	◊	סג.
מכלל דרבנן סברי בעינן מעשה											⚡	◊	סג.
כי קאמר רב נמי לרבי עקיבא קאמר.											!	◊	סג.
לרבי עקיבא פשיטא, היינו מגדף											⚡	◊	סג.
מהו דתימא: עד כאן לא מחייב רבי עקיבא קרבן אלא במגדף, דכתיב ביה כרת, אבל הכא דלא כתיב ביה כרת - אימא לא, קא משמע לן דאתקושי אתקוש. דכתיב (שמות ל"ב) וישתחוו לו וזיבחו לו ויאמרו וגו'.											!	◊	סג.
אלמלא וי"ו שבהעלוך נתחייבו שונאיהם של ישראל כלייה.	רבי יוחנן:										◊	סג.	
כתנאי:											◊	סג.	
אלמלא וי"ו שבהעלוך נתחייבו שונאיהם של ישראל כלייה	אחרים:										◊	סג.	
והלא כל המשתף שם שמים ודבר אחר נעקר מן העולם, שנאמר (שמות כ"ב) בלתי לה' לבדן יוחאי:	אמר לו רבי שמעון בן יוחאי:										⚡	◊	סג.
אלא מה תלמוד לומר (שמות ל"ב) אשר העלוך - שאיוו אלוהות הרבה.	[רבי שמעון בן יוחאי]										◊	סג.	
אבל המגפף והמנשק המכבד והמרבץ כו'.											◊	סג.	
על כולם לוקה, חוץ מהנודר בשמו והמקיים בשמו.	כי אתא רב דימי אמר רבי אלעזר:										◊	סג.	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי שנא הנודר בשמו והמקיים בשמו דלא לקי - משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה, הני נמי לאו שבכללות הוא, ואין לוקין על לאו שבכללות.												30.
מנין לאוכל מן הבהמה קודם שתצא נפשה שהוא בלא תעשה תלמוד לומר - (ויקרא י"ט) לא תאכלו על הדם.	דתניא:											30.
דבר אחר: לא תאכלו על הדם - לא תאכלו בשר ועדין דם במזרק.												30.
מניין שאין מברין על הרוגי בית דין - תלמוד לומר לא תאכלו על הדם.	רבי דוסא:											30.
מנין לסנהדרין שהרגו את הנפש שאין טועמין כלום כל אותו היום - תלמוד לומר לא תאכלו על הדם.	רבי עקיבא:											30.
אזהרה לבן סורר ומורה מנין - תלמוד לומר לא תאכלו על הדם.	רבי יוחנן:											30.
על כולם אינו לוקה, משום דהוה ליה לאו שבכללות.	ואמר רבי אבין בר חייא ואיתימא רבי אבין בר כהנא:											30.
על כולן אינו לוקה - חוץ מן הנודר בשמו והמקיים בשמו.	אלא, כי אתא רבין אמר רבי אלעזר:											30.
מאי שנא אהנך דלא לקי - דהוה ליה לאו שבכללות, הני נמי - לאו שאין בו מעשה נינהו												30.
ההוא כרבי יהודה, דאמר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו.												30.
(שמות י"ב) לא תותירו ממנו עד בקר - בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה, לומר שאין לוקין עליו, דברי רבי יהודה	דתניא: [רבי יהודה]											30.
לא מן השם הוא זה, אלא משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה, וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו.	רבי יעקב:											30.
מכלל דרבי יהודה סבר לוקין עליו.												30.
הנודר בשמו והמקיים בשמו הרי זה בלא תעשה.												30.
הנודר בשמו והמקיים בשמו מנלן?												30.
(שמות כ"ג) ושם אלהים אחרים לא תזכירו - שלא יאמר אדם לחבירו שמור לי בצד עבודה זרה פלונית. (שמות כ"ג) לא ישמע על פיך - שלא ידור בשמו, ולא יקיים בשמו, ולא יגרום לאחרים שידרו בשמו ויקיימו בשמו.	דתניא:											30.
דבר אחר: לא ישמע על פיך - אזהרה למסית ולמדיח.												30.
מסית - בהדיא כתיב ביה, (דברים י"ג) וכל ישראל ישמעו ויראו וגו'												30.
אלא: אזהרה למדיח.												30.
ולא יגרום לאחרים שידרו בשמו ושקיימו בשמו												30.
מסייעא ליה לאבוא דשמואל												30.
אסור לאדם שיעשה שותפות עם הנכרי, שמא יתחייב לו שבועה, ונשבע בעבודה זרה שלו, והתורה אמרה לא ישמע על פיך.	דאמר אבוא דשמואל:											30.
כי אתא עולא בת בקלנבו.	[עולא]											30.
אמר ליה רבא: והיכא בת מר?	[רבא]											30.
אמר ליה: בת בקלנבו.	[עולא]											30.
והכתיב ושם אלהים אחרים לא תזכירן	אמר ליה: [רבא]											30.
כל עבודה זרה הכתובה בתורה מותר להזכיר שמה.	אמר ליה: [עולא] הכי אמר רבי יוחנן:											30.
והא היכא כתיבא?												30.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-ארבע מיתות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דכתיב (ישעיהו מ"ו) כרע בל קרס נבו.												!
ואי לא כתיבא - לא?												⚡
ראה אחת מרובה כשלש, שהיא כמגדיון לשילה, שהן שתי טבילות ושני ספוגין - הרי זה זב גמוך	מתיב רב מרשיא:											⚡
גד נמי מכתב כתיב, דכתיב (ישעיהו ס"ה) הערכים לגד שלחן.	רבינא:											!
כל ליצנותא אסירא, חוץ מליצנותא דעבודה זרה, דשריא. דכתיב כרע בל קרס נבו קרסו כרעו יחדו לא יכלו מלט משא וכתיב (הושע י') דברו לעגלות בית און יגורו שכן שמרון כי אבל עליו עמו וכמריו עליו יגילו על כבודו כי גלה ממנו, אל תקרי כבודו אלא כבידו.	רב נחמן:											■
מאי דכתיב (הושע י"ג) ועתה יוספו לחטא ויעשו להם מסכה מכספם כתבונם עצבים וגו'	רבי יצחק:											■
מאי כתבונם עצבים?												^
מלמד שכל אחד ואחד עשה דמות יראתו, ומניחה בכיסו, בשעה שזוכרה מוציאה מתוך חיקו ומחבקה ומנשקה.												!
מאי זבחי אדם עגלים ישקון?												^
שהיו כומרים נותנים עיניהם בבעלי ממון, ומרעיבים את העגלים, ועושין דמות עצבים ומעמידין בצד אבוסיהן, ומוציאין אותן לחוץ, כיון שראו אותן - רצין אחריהן וממשמשיין בהן. אומרים לו: עבודה זרה חפץ בך, יבא ויזבח עצמו לו.	רבי יצחק דבי רבי אמר:											!
האי זבחי אדם עגלים ישקון? עגלים ישקון לזבחה אדם מיבעי ליה.	רבא:											⚡
כל הזובח את בנו לעבודה זרה, אמר לו: דורון גדול הקריב לו, יבא וישק לו.	אלא אמר רבא:											!
(מלכים ב' י"ז) ואנשי בבל עשו את סכות בנות, ומאי ניהו - תרנגולת, (מלכים ב' י"ז) ואנשי כות עשו את נרגל, ומאי ניהו - תרנגול, (מלכים ב' י"ז) ואנשי חמת עשו את אשימא, ומאי ניהו - ברחא קרחא, (מלכים ב' י"ז) והעוים עשו נבחן ואת תרתק, ומאי ניהו - כלב וחמור, (מלכים ב' י"ז) והספרוים שרפים את בניהם באש לאדרמלך וענמלך אלהי ספרוים, ומאי ניהו - הפרד והסוס	רב יהודה אמר רב:											■
אדרמלך - דאדר ליה למריה בטעינה, וענמלך - דעני ליה למריה בקרבא.												■
אף חזקיה מלך יהודה ביקש אביו לעשות לו כן, אלא שסכתו אמו סלמנדרא.												■
יודעין היו ישראל בעבודה זרה שאין בה ממש, ולא עבדו עבודה זרה אלא להתיר להם עריות בפרהסיא.	רב יהודה אמר רב:											■
(ירמיהו י"ז) כזכר בניהם מזבחותם וגו'	מתיב רב מרשיא:											⚡
כאדם שיש לו געגועין על בנו	ואמר רבי אלעזר:											⚡
בתר דאביקו ביה.												!
(ויקרא כ"ו) ונתתי פגריכם על פגרי גלוליתכם.	תא שמע:											⚡
אליהו הצדיק היה מחזר על תפוחי רעב שבירושלים, פעם אחת מצא תינוק שהיה תפוח ומוטל באשפה. אמר לו: מאיזה משפחה אתה?	אמר:											⊙
אמר לו: ממשפחה פלונית אני.												⊙
אמר לו: כלום נשתייר מאותה משפחה? - אמר לו: לאו, חוץ ממני.												⊙
אמר לו: אם אני מלמדך דבר שאתה חי בו אתה למד?												⊙
אמר לו: הן.												⊙
אמר לו: אמור בכל יום שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד												⊙

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

■ **מימרא-statement**
 ♪ **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראייה-proof**

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
אמר לו, הס, שלא להזכיר בשם ה'. שלא לימדו אביו ואמו.												30
מיד הוציא יראתו מחיקו, ומחבקה ומנשקה, עד שנבקעה כריסו ונפלה יראתו לארץ ונפל הוא עליה. לקיים מה שנאמר (ויקרא כ"ו) ונתתי את פגרי גלולכם												30
בטר דאביקו ביה.												30
(נחמיה ט') ויזעקו בקול גדול אל ה' אלהיהם	תא שמע:											30
מאי אמור?												30
רבי יהודה ואיתימא רב הוא מרקד בינן. כלום יהבתיה לן אלא לקבולי ביה אגרא - לא איהו בעינן ולא אגריה בעינן	רבי יהודה ואיתימא רב יונתן:											30
בטר דאביקו ביה.												30
יתבו תלתא יומא בתעניתא, בעו רחמי .												30
נפל להו פיתקא מרקיעא, דהוה כתיב בה אמת.												30
שמע מינה חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת.	רבי חנינא:											30
נפק כגוריא דנורא מבית קדשי הקדשים.												30
אמר להו נביא לישראל: היינו יצרא דעבודה זרה.												30
בהדי דקתפסי ליה - אישתמיט ביניתא מיניה, ואזל קליה בארבע מאה פרסי.												30
אמרו: היכי ניבעד, דילמא משמיא מרחמי עליה?												30
אמר להו נביא: שדוהו בדודא דאברא, וכסויה באברא, דשייף קליה. דכתיב (זכריה ה') ויאמר זאת הרשעה וישלך אותה אל תוך האיפה וישלך את האבן העופרת אל פיה.												30
אמרי: הואיל ועת רצון הוא ניבעי רחמי איצרא דעבירה												30
בעו רחמי, אימסר בידיהו.												30
חבשוהו תלתא יומי, איבעו ביעתא בת יומא לחולה - ולא אשכחו.												30
אמרו: היכי נעביד? ניבעי פלגא - פלגא מרקיעא לא יהבי.												30
כחלינהו לעיניה. אהני ביה דלא איגרי איניש בקרובתיה.												30
מעשה בנכרית אחת שהיתה חולה ביותר, אמרה: אם תעמוד היא אשה מחוליה - תלך ותעבוד לכל עבודה זרה שבעולם, עמדה והלכה לכל עבודה זרה שבעולם.	רב יהודה אמר רב:											30
כיון שהגיע לפעור שאלה לכומרים: במה עובדין לזו?												30
אמרו לה: אוכלין תרדין, ושותין שכר, ומתריזין בפניה.												30
אמרה: מוטב שתחזור ההוא אשה לחוליה, ולא תעבוד עבודה זרה בכך.												30
אתם בית ישראל אינן כן - (במדבר כ"ה) הנצמדים לבעל פעור - כצמיד פתיל, (דברים ד') ואתם הדבקים בה' אלהיכם - כשתי תמרות הדבוקות זו בזו.												30
הנצמדים לבעל פעור - כצמיד על ידי אשה, ואתם הדבקים בה' אלהיכם - דבוקים ממש.	במתניתא תנא:											30
מעשה בסבטא בן אלס שהשכיר חמורו לנכרית אחת, כיון שהגיעה לפעור אמרה לו: המתן עד שאכנס ואצא. לאחר שיצאה אמר לה: אף את המתיני עד שאכנס ואצא.	תנו רבנן:											30
אמרה לו: ולא יהודי אתה?												30
אמר לה: ומאי איכפת לך.												30

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-ארבע מיתות	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא	כב	כג	כד	כה	כו	כז	כח	כט	ל		
נכנס, פער בפניו, וקינה בחוטמו,																									סד.
והיו כומרין מקלסין לו: ואומרים: מעולם לא היה אדם שעבדו לזו בכך.																									סד.
הפוער עצמו לבעל פעור - הרי זה עבודתו, אף על גב דמיכוין לביזוי. הזורק אבן למרקוליס - זו היא עבודתו, אף על גב דמיכוין למירגמיה.																									סד.
רב מנשה הוה קאזיל לבי תורתא	[רב מנשה]																								סד.
עבודה זרה היא דקאי הכא.	אמרו לו:																								סד.
שקל פיסא שדא ביה	[רב מנשה]																								סד.
מרקוליס היא.	אמרו לו:																								סד.
הזורק אבן למרקוליס תנן.	אמר להו: [רב מנשה]																								סד.
אתא שאל בי מדרשא	[רב מנשה]																								סד.
הזורק אבן במרקוליס תנן, אף על גב דמיכוין למירגמיה.	אמרו לו:																								סד.
אמר להו: איזיל אישקלה.	[רב מנשה]																								סד.
אחד הנוטלה ואחד הנותנה חייב, כל חדא וחדא רווחא לחבירתה שביק.	אמרו לו: !																								סד.
הנותן מזרעו למולך אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש.																									מ
מסר למולך ולא העביר באש, העביר באש ולא מסר למולך, אינו חייב עד שימסור למולך ויעביר באש.																									סד.
קתני עבודה זרה, וקתני מולך.																									ג
תנן כמאן דאמר מולך לאו עבודה זרה היא.	רבי אבין:																								סד.
אחד למולך ואחד לשאר עבודה זרה - חייב.	דתניא: [ת"ק]																								סד.
למולך - חייב, שלא למולך - פטור	רבי אלעזר ברבי שמעון:																								סד.
רבי אלעזר ברבי שמעון ורבי חנינא בן אנטיגנוס אמרו דבר אחד.	אבין:																								סד.
רבי אלעזר ברבי שמעון - הא דאמרן.																									סד.
רבי חנינא בן אנטיגנוס																									סד.
מפני מה תפסה תורה לשון מולך - כל שהמליכוהו עליהם, אפילו צרור, ואפילו קיסם	דתניא, רבי חנינא בן אנטיגנוס:																								סד.
מולך עראי איכא בינייהו.	רבא:																								סד.
אינו חייב עד שימסרנו לכומרין. שנאמר (ויקרא י"ח) ומזרעך לא תתן להעביר למלך.	רבי ינאי:																								סד:
יכול העביר ולא מסר יהא חייב - תלמוד לומר לא תתן. מסר למולך ולא העביר יכול יהא חייב - תלמוד לומר להעביר. מסר והעביר שלא למולך יכול יהא חייב - תלמוד לומר למלך, מסר והעביר למולך ולא באש, יכול יהא חייב - נאמר כאן להעביר ונאמר להלן (דברים י"ח) לא ימצא בכך מעביר בנו ובתו באש, מה להלן באש - אף כאן באש, ומה כאן מולך - אף להלן מולך.	תניא נמי הכי:																								סד:
העביר כל זרעו - פטור, שנאמר מזרעך ולא כל זרעך.	רב אחא בריה דרבא:																								סד:
העבירו סומא מהו, ישן מהו, בן בנו ובן בתו מהו?	בעי רב אשי:																								סד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
תפשוט מיהא חדא												!	סד:
(ויקרא כ') כי מזרעו נתן למלך, מה תלמוד לומר? לפי שנאמר לא ימצא כן מעביר בנו ובתו באש - אין לי אלא בנו ובתו, בן בנו ובן בתו מנין? תלמוד לומר (ויקרא כ') בתו מזרעו.	דתניא:											!	סד:
תנא פתח בכי מזרעו וסליק בתו מזרעו?												?	סד:
דרשה אחרינא הוא: זרעו - אין לי אלא זרע כשר, זרע פסול מנין - תלמוד לומר בתו מזרעו.												!	סד:
אינו חייב עד שיעבירונו דרך העברה.	רב יהודה:											■	סד:
היכי דמי?												^	סד:
שרגא דליבני במיצעי, נורא מהאי גיסא ונורא מהאי גיסא	אביי:											!	סד:
כמשורתא דפוריא.	רבא:											!	סד:
אינו חייב עד שיעבירונו דרך עברה, העבירה ברגל - פטור.	תניא כוותיה דרבא:											■	סד:
ואינו חייב אלא על יוצאי יריכו. הא כיצד? בנו ובתו - חייב, אביו ואמו אחיו ואחותו - פטור.												■	סד:
העביר עצמו - פטור	[ת"ק]											◆	סד:
מחייב.	רבי אלעזר ברבי שמעון:											◆	סד:
אחד למולך ואחד לשאר עבודה זרה חייב.	[ת"ק]											◆	סד:
למולך - חייב, שלא למולך פטור.	רבי אלעזר ברבי שמעון:											◆	סד:
מאי טעמא דרבי אלעזר ברבי שמעון - אמר קרא (דברים י"ח) לא ימצא כן - כך בעצמך.	עולא:											■	סד:
ורבנן לא דרשי כך?												?	סד:
אבידתו ואבידת אביו - שלו קודמת.	והתנן:											■	סד:
מאי טעמא?	ואמרין:											^	סד:
אמר קרא (דברים ט"ו) אפס כי לא יהיה בך אביון - שלו קודמת לשל כל אדם.	ואמר רב יהודה:											?	סד:
והתם מאפס.												!	סד:
שלוש כריתות בעבודה זרה למה? אחת לכדרכה ואחת לשלא - כדרכה, ואחת למולך.	רבי יוסי ברבי חנינא:											■	סד:
ולמאן דאמר מולך עבודה זרה היא, כרת במולך למה לי?												?	סד:
למעביר בנו שלא כדרכה.												!	סד:
ולמאן דאמר, מגדף עבודה זרה היא, כרת במגדף למה לי?												?	סד:
(במדבר ט"ו) הכרת תכרת, הכרת - בעולם הזה, תכרת - לעולם הבא. דברי רבי עקיבא.	לכדתניא: [רבי עקיבא]											!	סד:
והלא כבר נאמר ונכרתה, וכי שלשה עולמים יש? אלא: ונכרתה - בעולם הזה, הכרת - לעולם הבא, תכרת - דברה תורה כלשון בני אדם	אמר לו רבי ישמעאל:											!	סד:
בעל אוב - זה פיתום המדבר משחיו, וידעוני - זה המדבר בפיו. הרי אלו בסקילה. והנשאל בהם באזרה.												■	סד.
מאי שנא הכא דקתני בעל אוב וידעוני, ומאי שנא גבי כריתות דקתני בעל אוב ושייריה לידעוני?												?	סד.
הואיל ושניהן בלאו אחד נאמרו.	רבי יוחנן:											!	סד.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story **! תירוץ-answer**
proof-ראיה ■

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ידעוני - לפי שאין בו מעשה.	ריש לקיש:										!	◊	סה.	
ורבי יוחנן מאי שנא בעל אוב דנקט?											ז		סה.	
משום דפתח ביה קרא.											!		סה.	
וריש לקיש מאי טעמא לא אמר כרבי יוחנן?											ז		סה.	
חלוקין הן במיתה.	רב פפא:										!		סה.	
ורבי יוחנן											ז		סה.	
חלוקה דלאו - שמה חלוקה, חלוקה דמיתה - לא שמה חלוקה.	[רבי יוחנן]										!		סה.	
ורבי יוחנן מאי טעמא לא אמר כריש לקיש?											ז		סה.	
מתניתין דכריתות רבי עקיבא היא	אמר לך: [רבי יוחנן]										!	◊	סה.	
לא בעינן מעשה.	דאמר: [רבי עקיבא]										■	!	◊	סה.
וריש לקיש											ז		סה.	
נהי דלא בעי רבי עקיבא מעשה רבה - מעשה זוטא בעי.	[ריש לקיש]										!	◊	סה.	
מגדף מאי מעשה איכא?											ז	◊	סה.	
עקימת שפתיו הוי מעשה.											!	◊	סה.	
בעל אוב מאי מעשה איכא?											ז		סה.	
הקשת זרועותיו הוי מעשה.											!	◊	סה.	
ואפילו לרבנן?											ז	◊	סה.	
אינו חייב אלא על דבר שיש בו מעשה, כגון זיבוח קיטור וניסוך והשתחואה	והתניא:										ז	■	◊	סה.
מאן תנא השתחואה - רבי עקיבא היא	ואמר ריש לקיש:										ז	■	◊	סה.
לא בעינן מעשה.	דאמר: [רבי עקיבא]										ז	■	◊	סה.
אפילו חימא רבנן, כפיפת קומתו לרבנן הוי מעשה.	ורבי יוחנן אמר:										ז	■	◊	סה.
השתא לריש לקיש כפיפת קומתו לרבנן לא הוי מעשה, הקשת זרועותיו דבעל אוב הוי מעשה?											ז	◊	סה.	
כי קאמר ריש לקיש נמי לרבי עקיבא, אבל לרבנן - לא.											!	◊	סה.	
אי הכי יצא מגדף ובעל אוב מיבעי ליה											ז		סה.	
במקטר לשד.	אלא אמר עולא:										!	◊	סה.	
מקטר לשד - עובד עבודה זרה הוא	אמר ליה רבא:										ז		סה.	
במקטר לחבר.	אלא אמר רבא:										!	◊	סה.	
המקטר לחבר - חובר חבר הוא.	אמר ליה אביי:										ז		סה.	
אין, והתורה אמרה: חובר זה בסקילה.											!	◊	סה.	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מאן דאמר	מ	ב	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ס
תנו רבנן: (דברים י"ח) חבר חבר - אחד חבר גדול ואחד חבר קטן, ואפילו נחשים ועקרבים.													סה.
הלכך, האי מאן דצמיד זיבורא ועקרבא, אף על גב דקא מיכוין דלא לזיקו - אסור.													סה.
ורבי יוחנן, מאי שנא דכפית קומתו לרבנן הוי מעשה, ועקימת שפתיו לא הוי מעשה?													סה.
שאני מגדף, הואיל וישנו בלב.													סה.
יצאו עדים זוממין שאין בהן מעשה.													סה:
ואמאי? הא ליתנהו בלב.													סה:
שאני עדים זוממין הואיל וישנו בקול.													סה:
וקול לרבי יוחנן לאו מעשה הוא?													סה:
חסמה בקול והנהיגה בקול, רבי יוחנן אמר: חייב													סה:
פטור.													סה:
חייב, עקימת פיו הוי מעשה.													סה:
פטור, עקימת פיו לא הוי מעשה													סה:
שאני עדים זוממין הואיל וישנן בראיה.													סה:
בעל אוב - זה המדבר בין הפרקים ומבין אצילי ידיו. ידעוני - זה המניח עצם ידוע בפיו, והוא מדבר מאליו.													סה:
(ישעיהו כ"ט) והיה כאוב מארץ קולך													סה:
מאי לאו דמשתעי כי אורחיה?													סה:
לא, דסליק ויחייב בין הפרקים ומתשעי.													סה:
(שמואל א' כ"ח) ותאמר האשה אל שאול אלהים ראיתי עלים מן הארץ													סה:
מאי לאו דמשתעי כי אורחיה?													סה:
לא, דיתבי בין הפרקים ומשתעי.													סה:
בעל אוב, אחד המעלה בזכורו ואחד הנשאל בגולגולת. מה בין זה לזה? מעלה בזכורו - אינו עולה כדרכו ואינו עולה בשבת. נשאל בגולגולת - עולה כדרכו, ועולה בשבת.													סה:
עולה? להיכא סליק? הא קמיה מנח													סה:
אלא אימא: עונה כדרכו, ועונה בשבת.													סה:
ואף שאלה זו שאל טורנוסרופוס הרשע את רבי עקיבא. אמר לו: ומה יום מיומים?													סה:
אמר לו: ומה גבר מגוברין?													סה:
אמר ליה: דמרי צבי.													סה:
שבת נמי, דמרי צבי.													סה:
אמר ליה: הכי קאמינא לך, מי יימר דהאידינא שבתא?													סה:
אמר לו: נהר סבטיון יוכיח, בעל אוב יוכיח, קברו של אביו יוכיח, שאין מעלה עשן בשבת.													סה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
אמר לו: ביוזתו, ביישתו, וקיללתו.												○			סה:
שואל אוב היינו ודרש אל המתים														◊	סה:
דורש למתים														!	סה:
(דברים י"ח) ודרש אל המתים - זה המרעיב עצמו והולך ולן בבית הקברות כדי שתשרה עליו רוח טומאה.	כדתניא:												!	◊	סה:
וכשהיה רבי עקיבא מגיע למקרא זה היה בוכה, ומה המרעיב עצמו כדי שתשרה עליו רוח טומאה - שורה עליו רוח טומאה, המרעיב עצמו כדי שתשרה עליו רוח טהרה - על אחת כמה וכמה. אבל מה אעשה שעונותינו גרמו לנו שנאמר (ישעיהו נ"ט) כי אם עונותיכם היו מבדלים לבין אלהיכם.	[רבי עקיבא]													◊	סה:
אי בעו צדיקי ברו עלמא, שנאמר כי עונותיכם היו מבדלים וגו'.	רבא:													◊	סה:
רבא ברא גברא, שדריה לקמיה דרבי זירא.	[רבא]											○		◊	סה:
הוה קא משתעי בהדיה, ולא הוה קא מהדר ליה.												○			סה:
אמר ליה: מן חבריא את, הדר לעפריך.	[רבי זירא]											○			סה:
רב חנינא ורב אושעיא הוו יתבי כל מעלי שבתא ועסקי בספר יצירה, ומיברו להו עיגלא תילתא, ואכלי ליה.	[רב חנינא ורב אושעיא]											○		◊	סה:
מעונן, רבי שמעון אומר: זה המעביר שבעה מיני זכור על העין.	תנו רבנן: [רבי שמעון]													◊	סה:
זה האוחז את העינים.	חכמים:													◊	סה:
זה המחשב עתים ושעות, ואומר: היום יפה לצאת, למחר יפה ליקח, לימודי ערבי שביעות חיתין יפות, עיקורי קטניות מהיות רעות.	רבי עקיבא:													◊	סה:
מנחש - זה האומר פתו נפלה מפיו מקלו נפלה מידו. בנו קורא לו מאחריו. עורב קורא לו, צבי הפסיקו בדרך, נחש מימינו ושועל משמאלו. אל תתחיל בי, שחרית הוא, ראש חודש הוא מוצאי שבת הוא.	תנו רבנן:													◊	סה:
(ויקרא י"ט) לא תנחשו ולא תעוננו - כגון אלו המנחשים בחולדה בעופות ובדגים.	תנו רבנן:													◊	סו:
המחלל את השבת בדבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת.														◊	סו:
מכלל דאיכא מידי דחילול שבת הוי, ואין חייבין לא על שגגתו חטאת ולא על זדונו כרת														◊	סו:
מאי היא?														^	סו:
תחומין, ואליבא דרבי עקיבא. הבערה, ואליבא דרבי יוסי.														!	סו:
המקלל אביו ואמו אינו חייב עד שיקללם בשם.														◊	סו:
קללם בכנוי, רבי מאיר מחייב	[רבי מאיר]													◊	סו:
פוטריין.	חכמים:													◊	סו:
מאן חכמים - רבי מנחם ברבי יוסי הוא.														◊	סו:
(ויקרא כ"ד) בנקבו שם יומת, מה תלמוד לומר שם - לימד על מקלל אביו ואמו שאינו חייב עד שיקללם בשם.	דתניא, רבי מנחם ברבי יוסי:													◊	סו:
איש, מה תלמוד לומר (ויקרא כ') איש איש - לרבות בת, טומטום, ואנדרוגיניוס.	תנו רבנן:													◊	סו:
אשר יקלל את אביו ואת אמו														◊	סו:
אין לי אלא אביו ואמו, אביו שלא אמו, אמו שלא אביו מניין?														◊	סו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-ארבע מיתות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תלמוד לומר אביו ואמו קלל דמיו בו אביו קילל, אמו קילל, דברי רבי יאשיהו.	[רבי יאשיהו]											10.
משמע שניהן כאחד ומשמע אחד בפני עצמו, עד שיפרוט לך הכתוב יחדו.	רבי יונתן:											10.
מות יומת - בסקילה.												10.
אתה אומר בסקילה, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה?												10.
נאמר כאן דמיו בו ונאמר להלן (ויקרא כ') דמיהם במ, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.												10.
עונש שמענו, אזהרה מניין?												10.
תלמוד לומר (שמות כ"ב) אלהים לא תקלל וגו'. אם היה אביו דין - הרי הוא בכלל אלהים לא תקלל, ואם היה אביו נשיא הרי הוא בכלל (שמות כ"ב) ונשיא בעמך לא תאר												10.
אינו לא דין ולא נשיא מניין?												10.
אמרת: הרי אתה דן בנין אב משניהן: לא ראי נשיא כראי דין, ולא ראי דין כראי נשיא. לא ראי דין כראי נשיא - שהרי דין אתה מצווה על הוראתו, כראי נשיא - שאי אתה מצווה על הוראתו. ולא ראי נשיא כראי דין - שהנשיא אתה מצווה על המראתו, כראי דין - שאי אתה מצווה על המראתו. הצד השווה שבהם - שהן בעמך, ואתה מוזהר על קללתן - אף אני אביא אביך שבעמך ואתה מוזהר על קללתו.												10.
מה להצד השווה שבהן - שכן גדולתן גרמה להן												10.
תלמוד לומר (ויקרא י"ט) לא תקלל חרש - באומללים שבעמך הכתוב מדבר.												10.
מה לחרש - שכן חרישתו גרמה לו												10.
נשיא ודיין יוכיחו.												10.
מה לנשיא ודיין - שכן גדולתן גרמה להן												10.
חרש יוכיח. וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה, ולא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן: שהן בעמך ואתה מוזהר על קללתן - אף אני אביא אביך, שבעמך, ואתה מוזהר על קללתו.												10.
מה לצד השווה שבהן - שכן משונן.												10.
אלא אם כן נכתוב קרא או אלהים וחרש, או נשיא וחרש, אלהים למה לי? אם אינו ענין לגופו - תנהו ענין לאביו.												10.
הניחא למאן דאמר אלהים חול, אלא למאן דאמר קודש - מאי איכא למימר?												10.
אלהים - חול, דברי רבי ישמעאל.	דתניא: [רבי ישמעאל]											10.
אלהים קודש.	רבי עקיבא:											10.
אזהרה למברך את השם מניין - תלמוד לומר אלהים לא תקלל.	ותניא, רבי אליעזר בן יעקב:											10.
למאן דאמר אלהים חול - גמר קודש מחול, למאן דאמר אלהים קודש - גמרינן חול מקודש.												10.
בשלמא למאן דאמר אלהים חול - גמר קודש מחול, אלא למאן דאמר אלהים קודש גמר חול מקודש? דילמא אקודש אזהר אחול לא אזהר												10.
אם כן לכתוב קרא לא תקל, מאי לא תקלל - שמע מינה תרתי.												10.
הבא על נערה המאורסה - אינו חייב עד שתהא נערה, בתולה, מאורסה, והיא בבית אביה.												10:
באו עליה שנים, הראשון - בסקילה, והשני - בחנק.												10:
(דברים כ"ב) נערה ולא בוגרת, בתולה ולא בעולה, מאורסה - ולא נשואה, בבית אביה - פרט לשמסר האב לשלוחי הבעל.	תנו רבנן:											10:
זו דברי רבי מאיר, אבל חכמים אומרים: נערה המאורסה - אפילו קטנה במשמע.	רבי יהודה אמר רב:											10:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-ארבע מיתות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז
מימרא	ממאי דמתניתין רבי מאיר היא ולמעוטי קטנה נמי? דילמא רבנן היא, ולמעוטי בוגרת ותו לא																	
	רב אחא מדפתי לרבינא:																	
	אמר ליה: [רבינא]																	
	ותו לא מדי.																	
	בעא מיניה רבי יעקב בר אדא מרב:																	
	אמר ליה: [רב]																	
	מסתברא, מסקילה ממעט ליה.																	
	והכתיב (דברים כ"ב) ומתו גם שניהם - עד שיהו שניהן שוין																	
	שתיק רב.																	
	מאי טעמא שתיק רב? ונימא ליה (דברים כ"ב) ומת האיש אשר שכב עמה לבדו.																	
	כתנאי:																	
	ומתו גם שניהם - עד שיהו שניהן שוין, דברי רבי יאשיה.																	
	ומת האיש אשר שכב עמה לבדו																	
	ורבי יונתן:																	
	ואידך: ההיא ומתו גם שניהם מאי דריש ביה?																	
	למעוטי מעשה חידודים.																	
	רבא: [רבי יונתן]																	
	ואידך																	
	מעשה חידודים לאו כלום היא.																	
	ואידך, האי לבדו מאי דריש ביה?																	
	באו עליה עשרה בני אדם ועדיין היא בתולה - כולם בסקילה.																	
	הראשון - בסקילה, וכולן בחנק.																	
	(ויקרא כ"א) ובת איש כהן כי תחל לזנות, רבי אומר: תחילה, וכן הוא אומר: ומת האיש אשר שכב עמה לבדו.																	
	תנו רבנן:																	
	מאי קאמר?																	
	רבי כרבי ישמעאל סבירא ליה																	
	רב הונא בריה דרב יהושע:																	
	דאמר: [אבי ישמעאל]																	
	ארוסה יצאה לשריפה, ולא נשואה.																	
	והכי קאמר: אם תחילת ביאה בזנות - בשריפה, אידך - בחנק.																	
	מאי וכן?																	
	כי התם, מה התם - בתחילת ביאה קמשתעי קרא, הכא נמי - בתחילת ביאה קמשתעי קרא.																	
	מר לא הכי אמר																	
	רב ביבי בר אבוי:																	
	ומנו																	
	רב יוסף																	
	רבי כרבי מאיר סבירא ליה																	
	[רב יוסף]																	

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ?
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראיה ■

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
נשאת לאחד מן הפסולין - מיתתה - בחנק. והכי קאמר: אם תחילת אחלתה בזנות - בשריפה, ואידך - בחנק.	דאמר: [רבי מאיר]										◊	סו.	
ומאי וכן - סימנא בעלמא.											◊	סו.	
המסית - זה הדיוט.											■	סו. מ.	
והמסית את ההדיוט.											■	סו.	
אמר: יש יראה במקום פלוני, כך אוכלת, כך שותה, כך מטיבה, כך מריעה.											■	סו.	
כל חייבי מיתות שבתורה אין מכמינין עליהם, חוץ מזו.											■	סו.	
אמר לשנים - הן עדיו, ומביאין אותו לבית דין, וסוקלין אותו. אמר לאחד, הוא אומר: יש לי חבירים רוצים בכך, אם היה ערום ואינו יכול לדבר בפניהם - מכמינין לו עדים אחורי הגדר, והוא אומר לו: אמור מה שאמרת ביחוד והלה אומר לו. והוא אומר לו: היאך נניח את אלהינו שבשמים ונלך ונעבוד עצים ואבנים? אם חוזר בו - הרי זה מוטב, ואם אמר כך היא חובתנו, כך יפה לנו - העומדין מאחורי הגדר מביאין אותו לבית דין, וסוקלין אותו.											◊	סו.	
האומר אעבוד, אלך ואעבוד, נלך ונעבוד, אזבח, אלך ואזבח, נלך ונזבח, אקטיר, אלך ואקטיר, נלך ונקטיר, אנסך, אלך ואנסך, - נלך וננסך, אשתחוה, אלך ואשתחוה, נלך ונשתחוה.											■	סו.	
המסית - זה הדיוט											■	סו.	
טעמא - דהדיוט, הא נביא - בחנק.											◊	סו.	
והמסית את ההדיוט.											■	סו.	
טעמא דיחיד, הא רבים - בחנק.											◊	סו.	
מתניתין מני?											^	סו.	
רבי שמעון היא											!	◊	סו.
נביא שהדיח - בסקילה	דתניא: [רבנן]										!	◊	סו.
בחנק.	רבי שמעון:										!	◊	סו.
מדיחי עיר הנדחת - בסקילה	[רבנן]										!	◊	סו.
בחנק.	רבי שמעון:										!	◊	סו.
המדיח - זה האומר נלך ונעבוד עבודה זרה	אימא סיפא:										?	◊	סו.
מדיחי עיר הנדחת שנו.	ואמר רב יהודה אמר רב:										?	◊	סו.
אתאן לרבנן											?	◊	סו.
רישא רבי שמעון וסיפא רבנן.											?	◊	סו.
כולה רבנן היא, ולא זו אף זו קתני.	רבינא:										!	◊	סו.
כי קתני מסית זה הדיוט - להכמנה.	רב פפא:										!	◊	סו.
ושאר כל חייבי מיתות שבתורה אין מכמינין עליהן, חוץ מזו.	דתניא:										!	◊	סו.
כיצד עושין לו? מדליקין לו את הנר בבית הפנימי, ומושיבין לו עדים בבית החיצון, כדי שיהו הן רואין אותו ושומעין את קולו, והוא אינו רואה אותן. והלה אומר לו: אמור מה שאמרת לי ביחוד והוא אומר לו: והלה אומר לו: היאך נניח את אלהינו שבשמים ונעבוד עבודה זרה? אם חוזר בו - מוטב. ואם אמר כך היא חובתנו וכך יפה לנו - העדים ששומעין מבהוין מביאין אותו לבית דין, וסוקלין אותו.											!	◊	סו.

◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator																		
מימרא	מאן דאמר	מ	ז	ח	ט	י	כ	ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת		
המדיח - זה האומר נלך ונעבוד עבודה זרה.																			■	10.
המכשף, העושה מעשה - חייב, ולא האוחז את העינים.																			■	10.
שנים לוקטין קשוואין, אחד לוקט פטור, ואחד לוקט חייב העושה מעשה - חייב, האוחז את העינים פטור.	רבי עקיבא אומר משום רבי יהושע:																		■	10.
מדיחי עיר הנדחת שנו כאן.	רב יהודה אמר רב:																		■	10.
המכשף זה העושה מעשה וכו'.																			■	10.
מכשפה - אחד האיש ואחד האשה. אם כן מה תלמוד לומר מכשפה - מפני שרוב נשים מצויות בכשפים.	תנו רבנן:																		■	10.
מיתתן במה?																			^	10.
נאמר כאן (שמות כ"ב) מכשפה לא תחיה, ונאמר להלן (דברים כ') לא תחיה כל נשמה, מה להלן בסייף - אף כאן בסייף.	רבי יוסי הגלילי:																		!	10.
נאמר כאן מכשפה לא תחיה ונאמר להלן (שמות י"ט) אם בהמה אם איש לא יחיה, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.	רבי עקיבא:																		!	10.
אני דנתי לא תחיה מלא תחיה ואתה דנת לא תחיה מלא יחיה	אמר לו רבי יוסי:																		;	10.
אני דנתי ישראל מישראל, שריבה בהן הכתוב מיתות הרבה, ואתה דנת ישראל מנכרים, שלא ריבה בהן הכתוב אלא מיתה אחת.	אמר לו רבי עקיבא:																		!	10.
נאמר (שמות כ"ב) מכשפה לא תחיה, ונאמר (שמות כ"ב) כל שכב עם בהמה מות יומת, שמכו ענין לו מה שוכב עם בהמה בסקילה - אף מכשף בסקילה.	בן עזאי:																		!	10.
וכי מפני שסמכו ענין לו נוציא לזה בסקילה?	אמר לו רבי יהודה:																		;	10.
אלא, אוב וידעוני בכלל מכשפים היו, ולמה יצאו - להקיש עליהן ולומר לך: מה אוב וידעוני בסקילה - אף מכשף בסקילה.	[רבי יהודה]																		!	10.
לרבי יהודה נמי, ליהו אוב וידעוני שני כתובים הבאים כאחד, וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין																			;	10.
עדא אמרה, קסבר רבי יהודה שני כתובין הבאין כאחד מלמדין.	רבי זכריה:																		!	10.
למה נקרא שמן כשפים - שמכחישין פמליא של מעלה.	רבי יוחנן:																		■	10.
(דברים ד') אין עוד מלבדו, אמר רבי חנינא: אפילו לדבר כשפים.	[רבי חנינא]																		■	10.
ההיא איתתא דהות קא מהדרא למשקל עפרא מתותי כרעיה דרבי חנינא.																			o	10.
אמר לה: אי מסתייעת - זילי עבידי, אין עוד מלבדו כתיב.																			o	10.
איני																			;	10.
למה נקרא שמן כשפים - שמכחישין פמליא של מעלה	והאמר רבי יוחנן:																		;	10.
שאני רבי חנינא דנפיש זכותיה.																			!	10.
בלטיהם - אלו מעשה שדים, בלהטיהם - אלו מעשה כשפים, וכן הוא אומר (שמות ח') ואת להט החרב המתהפכת.	רבי אייבו בר נגרי אמר רבי חייה בר אבא:																		■	10.
דקפיד אמנא - שד, דלא קפיד אמנא - כשפים.	אביי:																		■	10.
הלכות כשפים כהלכות שבת, יש מהן בסקילה, ויש מהן פטור אבל אסור, ויש מהן מותר לכתחלה. העושה מעשה - בסקילה, האוחז את העינים - פטור אבל אסור, מותר לכתחלה - כדרב חנינא ורב אושעיא - כל מעלי שבתא הוו עסקי בהלכות יצירה, ומיברי להו עיגלא תילתא ואכלי ליה.	אביי:																		■	10.
חזינא ליה לאבוה דקראנא דנפיץ ושדי כריכי דשיראי מנחיריה.	רב אשי:																		o	10.
(שמות ח') ויאמרו החרטום אל פרעה אצבע אלהים היא אמר רבי אליעזר: מיכן שאין השד יכול לבראות בריה פחות מכשעורה.	[רבי אליעזר]																		■	10.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
Oמעשה-story

; קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י		
האלהים אפילו כגמלא נמי לא מצי ברי, האי - מיכניף ליה, והאי - לא מיכניף ליה.	רב פפא:									■	◇	סו:	
לדידי חזי לי ההוא טייעא דשקליה לספסירא וגיידיה לגמלא וטרף ליה בטבלא, וקם.	רב לרבי חייא:									○	◇	סו:	
לבתר הכי דם ופרתא מי הוא? אלא היא אחיזת עינים הוה.	אמר ליה: [רבי חייא]									■		סו:	
זעירי איקלע לאלכסנדריא של מצרים, זבן חמרא. כי מטא לאשקוייה מיא - פשר, וקם גמלא דוסקניתא.	[זעירי]									○	◇	סו:	
אמרו ליה: אי לאו זעירי את - לא הוה מהדריןן לך, מי איכא דזבין מידי הכא ולא בדיק ליה אמיא?										○		סו:	
ינאי איקלע לההוא אושפיזא, אמר להו: אשקון מיא										○	◇	סו:	
קריבו שתיתא.										○		סו:	
חזא דקא מרחשן שפוותה, שדא פורתא מיניה, הוה עקרבי.										○	◇	סו:	
אמר להו: אנא שתאי מדיכוכו, אתון נמי שתו מדידי.										○		סו:	
אשקיה - הואי חמרא, רכבה, סליק לשוקא.										○	◇	סו:	
אתא חברתא פשרה לה, חזייה דרכיב וקאי אאיתא בשוקא.										○		סו:	
(שמות ח') ותעל הצפרדע ותכס את ארץ מצרים, אמר רבי אלעזר: צפרדע אחת היתה, השריצה ומלאה כל ארץ מצרים.	[רבי אלעזר]										■	◇	סו:
כתנאי:											■		סו:
צפרדע אחת היתה, ומלאה כל ארץ מצרים.	רבי עקיבא:										■	◇	סו:
עקיבא, מה לך אצל הגדה? כלה מדברותיך ולך אצל נגעים ואהלות, צפרדע אחת היתה, שרקה להם והם באו.	אמר לו רבי אלעזר בן עזריה:										■	◇	סו:
אמר רבי עקיבא כו'.											■	<	סו:
והא רבי עקיבא מרבי יהושע גמיר לה?											ז		סח.
כשחלה רבי אליעזר נכנסו רבי עקיבא וחביריו לבקרו. הוא יושב בקינוף שלו והן יושבין בטרקלין שלו. ואותו היום ערב שבת היה, ונכנס הורקנוס בנו לחלוץ תפלו. גער בו ויצא בנוזפה.	והתניא:									○	■	◇	סח.
אמר להן לחביריו: כמדומה אני שדעתו של אבא נטרפה.										○	■	◇	סח.
אמר להן: דעתו מיושבת ודעת אמו נטרפה, היאך מניחין איסור סקילה ועוסקין באיסור שבות?	[רבי אליעזר]									○	■	◇	סח.
כיון שראו חכמים שדעתו מיושבת עליו, נכנסו וישבו לפניו מרחוק ארבע אמות.										○	■	◇	סח.
אמר להם: למה באתם?	[רבי אליעזר]									○	■	◇	סח.
אמרו לו: ללמוד תורה באנו.										○	■	◇	סח.
אמר להם: ועד עכשיו למה לא באתם?	[רבי אליעזר]									○	■	◇	סח.
אמרו לו: לא היה לנו פנאי.										○	■	◇	סח.
אמר להן: תמיה אני אם ימותו מיתת עצמן.	[רבי אליעזר]									○	■	◇	סח.
אמר לו רבי עקיבא: שלי מהו?	[רבי עקיבא]									○	■	◇	סח.
אמר לו: שלך קשה משלהן.	[רבי אליעזר]									○	■	◇	סח.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות	Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
נטל שתי זרועותיו והניחן על לבו, אמר: אוי לכם שתי זרועותיי שהן כשתי ספרי תורה שנגללין. הרבה תורה למדתי, והרבה תורה לימדתי. הרבה תורה למדתי - ולא חסרתי מרבתי אפילו ככלב המלקק מן הים, הרבה תורה לימדתי - ולא חסרוני תלמידי אלא כמכחול בשפופרת. ולא עוד אלא שאני שונה שלש מאות הלכות בבהרת עזה, ולא היה אדם ששואלני בהן דבר מעולם. ולא עוד אלא שאני שונה שלש מאות הלכות, ואמרי לה שלש אלפים הלכות, בנטיעת קשואין ולא היה אדם שואלני בהן דבר מעולם, חוץ מעקיבא בן יוסף.	[רבי אליעזר]	O									סה.
פעם אחת אני והוא מהלכין היינו בדרך		O									סה.
אמר לי: רבי, למדני בנטיעת קשואין.	[רבי עקיבא]	O									סה.
אמרתי דבר אחד נתמלאה כל השדה קשואין.	[רבי אליעזר]	O									סה.
אמר לי: רבי, למדני נטיעתן - למדני עקירתן.	[רבי עקיבא]	O									סה.
אמרתי דבר אחד, נתקבצו כולן למקום אחד.	[רבי אליעזר]	O									סה.
הכדור והאמוס והקמיע וצרור המרגליות ומשקולת קטנה מהו?	אמרו לו:	^									סה.
הן טמאין וטהרתן במה שהן.	אמר להן: [רבי אליעזר]	!									סה.
מנעל שעל גבי האמוס מהו?	[אמרו לו]	^									סה.
הוא טהור.	אמר להן: [רבי אליעזר]	!									סה.
ויצאה נשמתו בטהרה.		O									סה.
עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: הותר הנדר, הותר הנדר	[רבי יהושע]	O									סה.
למוצאי שבת פגע בו רבי עקיבא מן קיסרי ללוד, היה מכה בבשרו עד שדמו שותת לארץ.		O									סה.
פתח עליו בשורה ואמר: (מלכים ב' ב') אבי רכב ישראל ופרשיו, הרבה מעות יש לי ואין לי שולחני להרצותן.	[רבי עקיבא]										סה.
אלמא, מרבי אליעזר גמרה											סה.
גמרה מרבי אליעזר ולא סברה, הדר גמרה מרבי יהושע ואסברה ניהליה.											סה.
היכי עביד הכי?											סה.
העושה מעשה חייב	והאנן תנן:										סה.
להתלמד שאני.											סה.
(דברים י"ח) לא תלמד לעשות לעשות אי אתה למד, אבל אתה למד להבין ולהורות.	דאמר מר:										סה.
הדרן עלך ארבע מיתות											סה.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story

■ **challenge-קושיא** ?
 ^ **question-שאלה** ?
 ! **answer-תירוץ** !
 ■ **proof-ראיה** ■

מקרא-key:

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בן סורר ומורה, מאימתי נעשה בן סורר ומורה - משיביא שתי שערות, ועד שיקיף זקן, התחנן ולא העליון, אלא שדברו חכמים בלשון נקיה. שנאמר (דברים כ"א) כי יהיה לאיש בן, בן - ולא בת, בן - ולא איש.												■
קטן פטור, שלא בא לכלל מצות.												■
קטן מגלן דפטור?												◇ ^
מגלן? - כדקתני טעמא: שלא בא לכלל מצות.												?
ותו: היכא אשכחן דענש הכתוב, דהכא ליבעי קרא למיפטריה?												?
אנן הכי קאמרינן: אטו בן סורר ומורה על חטאו נהרג? על שם סופו נהרג, וכיון דעל שם סופו נהרג - אפילו קטן נמי. ועוד: בן ולא איש - קטן משמע.												◇ !
דאמר קרא וכי יהיה לאיש בן - בן הסמוך לגבורתו של איש.	רב יהודה אמר רב:											◇ !
ועד שיקיף זקן התחנן כו'.												■
עד שיקיף עטרה.	תני רבי חייא:											◇ ■
הקפת גיד, ולא הקפת ביצים.	כי אתא רב דימי אמר:											◇ ■
קטן שהוליד - אין בנו נעשה בן סורר ומורה, שנאמר כי יהיה לאיש בן, לאיש בן, ולא לבן בן.	רב חסדא:											◇ ■
האי מיבעי ליה לכדרב יהודה אמר רב												◇ ?
אם כן לימא קרא כי יהיה בן לאיש, מאי כי יהיה לאיש בן - שמע מינה לכדרב חסדא.												◇ !
ואימא כוליה להכי הוא דאתא												◇ ?
אם כן נימא קרא בן איש מאי לאיש בן - שמע מינה תרתן.												◇ !
ופליגא דרבה												◇ ■
קטן אינו מוליד, שנאמר (במדבר ה') ואם אין לאיש גאל, וכי יש לך אדם בישראל שאין לו גואל? אלא בגול הגר הכתוב מדבר, ואמר רחמנא: איש, איש אתה צריך לחזור עליו אם יש לו גואליו ואם לאו. קטן - אי אתה צריך לחזור עליו, בידוע שאין לו גואליו.	דאמר רבה:											◇ ■ ■
איש - אין לי אלא איש, בן תשע שנים ויום אחד שראוי לביאה מניין? - תלמוד לומר: ואיש.	איתיביה אבוי:											◇ ? ■
יש לו, ואינו מוליד כתבואה שלא הביאה שליש דמי.	אמר ליה: [רבה]											◇ !
(שמות כ"א) וכי יזד איש - איש מזיד ומזריע, ואין קטן מזיד ומזריע.	דבי חזקיה תנא:											◇ ■
מאי משמע דהאי מזיד לישנא דבשולי הוא - דכתיב (בראשית כ"ה) ויזד יעקב נזיד.	רב מרדכי לרב אשי:											◇ ■
בן ולא אב	והא תנא דבי רבי ישמעאל:											◇ ? ■
היכי דמי?												◇ ^ ?
אילימא דאיבער בתר דאייתי שתי שערות ואוליד מקמי דלקיף זקן												◇ ! ?
מי איכא שהות כולי האי?												◇ ? ?
כל ימיו של בן סורר ומורה אינו אלא שלשה חדשים בלבד	והא אמר רבי כרספדאי:											◇ ? ■ ?
אלא לאו - דאיבער מקמי דלייתי שתי שערות ואוליד מקמיה דלקיף זקן												◇ ! ?
ושמע מינה: קטן מוליד												◇ ?

<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מאן דאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא, לעולם דאיבער בתר דאייתי שתי שערות, ואוליד בתר דאקיף זקן. ודקא קשיא דרבי כרוספדאי												סט.
אמרי במערבא בן ולא הראוי לקרותו אב.	כי אתא רב דימי אמר:											סט.
כל ימיו של בן סורר ומורה אינן אלא שלשה חדשים בלבד.	גופא, אמר רבי כרוספדאי אמר רבי שבת:											סט.
משיביא שתי שערות ועד שיקיף זקן	והאנן תנן:											סט.
הקיף זקן - אף על גב דלא מלו שלשה חדשים, מלו שלשה חדשים - אף על גב דלא הקיף.												סט.
שמע מינה מדרבי כרוספדאי אמר רבי שבת: יולדת לשבעה - אין עוברת ניכר לשליש ימיה. דאי סלקא דעתך עוברת ניכר לשליש ימיה - למה לי שלשה? בתרי ותילתא סגי	יתבי רבי יעקב מנהר פקוד קמיה דרבינא ויתיב וקאמר משמיה דרב הונא בריה דרב יהושע:											סט.
לעולם אימא לך עוברת ניכר לשליש ימיה - זיל בתר רובא.	אמר ליה: [רבינא]											סט.
אמרוה קמיה דרב הונא בריה דרב יהושע												סט.
ובדיני נפשות מי אזלינן בתר רובא? התורה אמרה (במדבר ל"ה) ושפטו העדה, והצילו העדה, ואת אמרת זיל בתר רובא?	אמר ליה: [רב הונא בריה דרב יהושע]											סט.
אהדרוה קמיה דרבינא.												סט.
ובדיני נפשות לא אזלינן בתר רובא?	אמר ליה: [רבינא]											סט.
אחד אומר בשנים בחדש ואחד אומר בשלשה - עדותן קיימת, שזה יודע בעיבורו של חדש זה אינו יודע.	והתנן:											סט.
ואי סלקא דעתך לא אמרינן זיל בתר רובא - נימא הני דוקא קא מסהדי, ואכחושי הוא דקא מכחשי אהדי. אלא לאו - משום דאמרינן זיל בתר רובא, ורובא דאינשי עבדי דטעו בעיבורא דירחא.												סט.
בת שלש שנים ויום אחד מתקדשת בכיאה, ואם בא עליה יבם - קנאה, וחיביין עליה משום אשת איש, ומטמאה את בוועלה לטמא משכב התחתון כעליון. נישאת לכהן - אוכלת בתרומה, בא עליה אחד מן הפסולין - פסלה מן הכהונה, ואם בא עליה אחד מכל העריות האמורות בתורה - מומתין עליה, והיא פטורה.	רבי ירמיה מדפתי: אף אנן נמי תנינא:											סט.
ואמאי? אימא איילונית היא, ואדעתא דהכי לא קדיש												סט:
אלא לאו - דאמרינן: זיל בתר רובא, ורוב נשים לאו איילונית נינהו.												סט:
לא, מאי חייב עליה, דקתני - קרבן.												סט:
והא מומתין על ידה קתני?												סט:
בבא עליה אביה.												סט:
והא אם בא עליה אחד מכל העריות קתני?												סט:
אלא: הכא במאי עסקינן דקבלה עליוה.												סט:
המסוללת בבנה קטן והערה בה, בית שמאי אומרים: פסלה מן הכהונה	תנו רבנן: [בית שמאי]											סט:
מכשירין.	בית הלל:											סט:
הכל מודים בבן תשע שנים ויום אחד שביאתו ביאה, פחות מבן שמנה - שאין ביאתו ביאה, לא נחלקו אלא בבן שמנה.	רבי חייא בריה דרבה בר נחמני אמר רב חסדא, ואמרי לה אמר רב חסדא אמר זעירי:											סט:
גמרינן מדורות הראשונים	דבית שמאי סברי:											סט:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
לא גמרינן מדורות הראשונים.	בית הלל סברי:										◆	■	◇	סט:
ודורות הראשונים מנלן דאליד?											⚡			סט:
אלימא מדכתיב (שמואל ב' י"א) הלא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי, וכתוב (שמואל ב' כ"ג) אליעם בן אחיתפל הגלני, וכתוב (שמואל ב' י"ב) וישלח ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה בעבור ה'											!		◇	סט:
וכתיב (שמואל ב' י"ג) והיה לשנתיים ימים והיו גזוים לאבשלום, וכתוב (שמואל ב' י"ג) ואבשלום ברה וילך גשורה והיה שם שלש שנים, וכתוב (שמואל ב' י"ד) וישב אבשלום בירושלים שנתיים ימים לפני המלך לא ראה											!			סט:
וכתיב (שמואל ב' ט"ו) והיה מקץ ארבעים שנה ויאמר אבשלום אל המלך אלכה נא ואשלם את נדרי אשר נדרתי לה' בחברון, וכתוב (שמואל ב' י"ז) ואחיתפל ראה כי לא נעשתה עצתו ויחבש את החמור ויקם וילך אל ביתו אל עירו ויצו אל ביתו ויחנק, וכתוב (תהלים נ"ה) אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם											!			סט:
כל שנותיו של דואג אינן אלא שלשים וארבע, ושל אחיתפל אינן אלא שלשים ושלש.	ותניא:										!	■	◇	סט:
כמה הויה להו - תלתין ותלת, דל שבע דהוה שלמה - פש להו עשרים ושית, דל תרתי שני לתלתא עבורי - אשתכח דכל חד וחד בתמני אוליד.											!		◇	סט:
ממאי? דלמא תרוייהו בתשע אוליד, ובת שבע אולידא בשית, משום דאיתתא בריא. תדע, דהא הויה לה ולד מעיקרא											⚡		◇	סט:
אלא מהכא: (בראשית י"א) אלה תולדת תרח תרח הוליד את אברם את נחור ואת הרן, ואברהם גדול מנחור שנה, ונחור גדול מהרן שנה, נמצא אברהם גדול שתי שנים מהרן.											!		◇	סט:
וכתיב (בראשית י"א) ויקח אברם ונחור להם נשים וגו'											!			סט:
יסכה זו שרה, ולמה נקרא שמה יסכה - שסוכה ברוח הקדש. והיינו דכתיב (בראשית כ"א) כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקלה. דבר אחר: יסכה - שהכל סכים ביופיה.	ואמר רבי יצחק:										!	■		סט:
וכתיב (בראשית י"ו) ויפל על פניו ויצחק ויאמר בלבו וגו'											!			סט:
כמה קשיש אברהם משרה - עשר שנין, וקשיש מאבואה - תרתין שנין, אשתכח כי אולדה הרן לשרה - בתמני אולידה.											!		◇	סט:
ממאי? דלמא אברהם זוטא דאחיה הוה, ודרך חכמתן קא חשיב להו.											⚡		◇	סט:
תדע, דקא חשיב להו קרא דרך חכמתן, דכתיב (בראשית ו') והיה נח בן חמש מאות שנה ויולד נח את את שם את חם ואת יפת, שם גדול מחם שנה, וחם גדול מיפת שנה נמצא שם גדול מיפת שתי שנים, וכתוב (בראשית ז') ונח בן שש מאות שנה והמבול היה מים על הארץ, וכתוב (בראשית י"א) אלה תולדת שם שם בן מאת שנה ויולד את ארפכשד שנתיים אחר המבול											■	■	◇	סט:
בן מאה שנה בר מאה ותרתין שנין הוה											⚡	■		סט:
אלא, דרך חכמתן קא חשיב להו											!	■		סט:
הכא נמי - דרך חכמתן קא חשיב להו.											■			סט:
אמריתא לשמעטא קמיה דרב זביד מנהרדעא.	רב כהנא:										○			סט:
אתון מהכא מתניו, ואנן מהכא מתנינן לה: (בראשית י') ולשם ילד גם הוא אבי כל בני עבר אחי יפת הגדול, יפת הגדול שבאחיו הוה	אמר לי: [רב זביד מנהרדעא]										■		◇	סט:
אלא מנלן - מהכא, (שמות ל"ח) ובצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה, וכתוב (דברי הימים א' ב') ותמת עזובה (אשת כלב) ויקח לו כלב את אפרת ותלד לו את חור.											!		◇	סט:
וכי עבד בצלאל משכן בר כמה הויה - בר תליסר, דכתיב (שמות ל"ו) איש איש ממלאכתו אשר המה עשים											!		◇	סט:
שנה ראשונה עשה משה משכן, שניה הקים משכן ושליח מרגלים.	ותניא:										!	■		סט:
וכתיב (יהושע י"ד) בן ארבעים שנה אנכי בשלה משה עבד ה' וגו' ועתה הנה אנכי היום בן חמש ושמונים שנה											!		◇	סט:
כמה הויה להו - ארבעין, דל ארביסר דהוה בצלאל - פשא להו עשרים ושית, דל תרתי שני דתלתא עיבורי - אשתכח דכל חד וחד בתמני אוליד.											!			סט:
בן ולא בת.													■	סט:

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

סנהדרין-ארבע מיתות	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	כ
מימרא	תניא, אמר רבי שמעון:									◇	■
בדין הוא שתהא בת ראויה להיות כבן סורר ומורה, שהכל מצויין אצלה בעבירה, אלא גזירת הכתוב היא: בן ולא בת.											סט: